

жалостна оде владици Јоаникію и замоли се, да е кодъ власти по могуѣству и по дужности заступи, и подеиствуе на избавлѣнѣ кѣри нѣне“ ...

По-нататѣкъ се излагатъ неистовствата на владиката, който за пари, освѣнѣ че запопва, но развѣнчава жена отъ мѣжа ѣ, за да я вѣнчае за другѣ.

**Србске новине**, г. XVI, бр. 35, стр. 140, отъ 23 априлѣ 1849.

### 1849.

*Бугарска.* „Едно писмо са границе бугарске доставля намѣ, како се пре два мѣсеца у пашалуку *нишкомѣ* появио некій айдукѣ Сава Божанацѣ са два своя друга, кои су многа насилія людма чинили“.

По-нататѣкъ авторѣтъ говори за прѣслѣдването на тази хайдучка чета и за золумитѣ на Решидѣ бега спрѣмо срѣбското (?) население въ Лѣсковецѣ.

По всѣка вѣроятностъ това се дължи на обстоятелството, че водителя на тази разбойнишка банда е срѣбинѣ.

**Србске новине**, г. XVI, бр. 90, стр. 343 отъ 2 септ. 1849.

### 1850 година.

Самѣ князѣ Михаилѣ Обреновичѣ не говори за срѣби въ Македония. *А че жителитѣ въ Поморавия е смѣталѣ за бѣлари*, може лесно да се заключи изѣ слѣдващитѣ редове, написани отъ него; въ тѣхѣ се говори, че бѣларитѣ прибѣгвали за паспорти до правителството на баща му, князѣ Милоша, защото из даванитѣ отъ него паспорти били тѣврдѣ уважавани отъ турското правителство. А тия бѣлгари не ще сѣ били отъ вѣтрѣшностѣта на Бѣлгария — тѣ не биха имали физическа вѣзможностъ да се добератѣ до подкрѣпата на срѣбския князѣ, ако бѣха отъ тамѣ — а отъ Поморавия, до кѣдѣто сѣ се простирали границитѣ на срѣбското княжество. Жителитѣ на тази бѣлгарска страна често сѣ прибѣгвали и при други случаи за подкрѣпа при срѣбската властѣ.